

Hvad angaar de stillede Ændringsforslag, skal jeg bemærke, at Hovedpunktet i disse Ændringsforslag er dette at faa alle Arvefæsteafgifter og lignende Grundbyrder inddraget under Lovforslagets Afsløningsbestemmelser. Som ærede Medlemmer vil erindre, har jeg tidligere under Forhandlingerne om Spørgsmaalet her fremdraget dette flere Gange, ligesom det samme Spørgsmaal ogsaa i sin Tid blev fremdraget under Forhandlingerne i Folketinget baade fra mine politiske Meningsfællers og for øvrigt ogsaa fra radikale Venstremænds Side. Men naar man ikke kom videre end til at tale om det i Folketinget, laa det i, at den højtærede Landbrugsminister ikke mente, paa det Tidspunkt i alt Fald, at kunne slutte sig dertil. Nu har vi under Forhandlingerne i Udvalget faaet Tilsagn fra den højtærede Minister om, at han kan slutte sig til Forslaget, og det siger jeg Ministeren Tak for, idet jeg temmelig sikkert tør gaa ud fra, at hvis ikke alle Arvefæsteydere var kommet med ind under Lovforslaget, vilde vi ved at gennemføre et Forslag, der udelod en Del af disse Ydere, have bidraget til at vække Utilfredshed og Bitterhed i ikke ringe Omfang.

Naar vi altsaa nu staar her overfor Spørgsmaalet om at tage alle Arvefæsteafgifter og lignende Grundbyrder med ind under Lovforslaget, saa er der et andet Spørgsmaal, som rejser sig lige straks, og det er dette, at saa maa vi ogsaa have et Forbud imod, at den Slags Afgifter paalægges i Fremtiden. Det forekommer mig, at ellers bliver der en Modsigelse her. Hvis vi gennemfører en Lov om Afløsning af de nuværende Arvefæsteafgifter og lignende Grundbyrder og saa lader Forholdet bestaa saaledes, at man 8 eller 14 Dage efter kan paalægge den Slags Afgifter igen, vilde deri ligge en Modsigelse, og Flertallet mener derfor ogsaa, at det vil være rigtigt at gennemføre et Forbud imod, at den Slags Afgifter paalægges senere.

Endelig er der et tredie ret vigtigt Punkt, som omhandles i Ændringsforslaget under Nr. 10. Det gaar ud paa, at Embedsmænd, som ved nærværende Lovs Gennemførelse taber i Indtægter, skal have en Godtgørelse, som udredes af Statskassen. Denne Godtgørelse bortfalder selvfølgelig ved indtrædende Embedsledighed. Jeg skal ikke sige meget om dette Ændringsforslag. Det er paa det nærmeste i Overensstemmelse med en Bestemmelse, der findes i Loven af 29. April 1913 om Afløsning af flere Statskassen tilflydende Afgifter, de saakaldte Jordebogsafgifter.

Det er de 3 vigtigste Punkter, som omhandles i de stillede Ændringsforslag. De andre Spørgsmaal er af mindre Betydning, og enkelte af Ændringsforslagene maa nærmest betragtes som Redaktionsændringer. Paa Flertallets Vegne skal jeg altsaa tillade mig at anbefale disse Ændringsforslag til Vedtagelse her i Tinget.

Inden jeg slutter disse Udtalelser, kan jeg dog ikke undlade at gøre et Par Bemærkninger angaaende en Udtalelse, som findes i Betænkningen, fremført af det fjerde Mindretal, de konservative Medlemmer af Udvalget.

Som Motivering for de stillede Ændringsforslag om at inddrage alle Arvefæsteafgifterne under Lovforslaget er der i Betænkningen anført, at disse Afgifter nærmest maa betragtes som Renten af en ved Ejendommens Salg paa første Prioritet anbragt Kapital. Jeg mener, at denne Udtalelse er fuldt ud korrekt, og jeg tror ikke, at det Mindretal, der bestrider Rigtigheden af denne Udtalelse, har Ret i sin Opfattelse. Givet er det jo, at Arvefæsteafgifterne maa betragtes som en Del af den Købesum, der er blevet betalt ved Ejendommens Overdragelse, derom kan der ikke være den fjerneste Tvivl; og givet er det ogsaa, at naar de Afgifter i sin Tid er blevet paalagt, har det været af rent praktiske Hensyn, idet vi maa erindre, at paa det Tidspunkt, hvor disse Afgifter er blevet paalagt, var der ikke saa mange Pengeinstitutter, som vi nu har omkring i Landet. Kreditforeningerne var ikke nær saa udviklede, som de er nu, og Sparekasser og Banker havde vi kun meget faa af, derfor var det ret naturligt, at naar der skulde opnaas Enighed mellem Sælger og Køber, benyttede de sig af dette Forhold og lod en Del af Købesummen blive omsat til en Arvefæsteafgift. Jeg har et Arvefæsteskode liggende her foran mig, og i dette nævnes der udtrykkelig et bestemt Beløb, som Arvefæsteafgiften skulde beregnes til, og der nævnes endvidere, at hvis disse Arvefæsteafgifter en Gang i Tiden skulde blive afløst, skulde de afløses med dette bestemte Beløb. Jeg tror derfor, at man er fuldstændig berettiget til at sige, at Arvefæsteafgifterne nærmest maa betragtes som Rente af en ved Ejendommens Salg anbragt Kapital i første Prioritet: det er nemlig det, de er. Nu ser jeg jo meget vel, at naar dette Mindretal udtaler sig imod denne Bestemmelse, kan Grunden kun tænkes at være den, at de ikke fra deres Side vil have slaaet fast, at Arvefæsteafgifterne er en Prioritet; og hvorfor? Fordi Renten af Prioriteter i faste Ejendomme